

UPPSALA
UNIVERSITET

Institutet för bostads- och
urbanforskning

Nils Hertting
Prefekt

Box 514
751 20 Uppsala

Besöksadress: Trädgårdsgatan
18, Uppsala

Telefon: 018-471 65 34

nils.hertting@ibf.uu.se

Remissvar

2022-08-20 Dnr Fi2022/01157

Finansdepartementet
Avdelningen för samhällsplanering och
bostäder

Sänk till tröskeln till en god bostad (SOU 2022:14)

Institutet för bostads- och urbanforskning (IBF) har anmodats att svara på remiss av ovan rubricerat betänkande. Inom IBF har en mångvetenskaplig grupp om sex forskare utarbetat yttrandet som härmed överlämnas som institutets svar på remissen.

I remissvaret kommenteras delar av utredningens analyser och ställningstaganden utifrån olika vetenskapliga perspektiv och på basis av forskning som bedrivs och bedrivits vid IBF och vid andra ledande forskningsmiljöer på temat. Närmare bestämt berör remissvaret fyra olika resonemang och ställningstaganden i utredningen. Dessa gäller:

- Formuleringen av ett nytt bostadspolitiskt mål och dess relation till det uttalade bejakandet av mer selektiva inslag i bostadspolitiken.
- Synen på s.k. flyttkedjor och fördelningseffekter av nybyggnation.
- Analysen av förutsättningarna för kommunernas strategiska markpolitik och dess betydelse för bostadsförsörjningen.
- Synen på begreppet ”allmännytta” och idéburna aktörer i bostadssektorns betydelse.

Därtill kommenterar vi slutligen utredningens förslag om att tillsätta en parlamentariskt sammansatt bostadspolitisk utredning

En ny lag och ett nytt bostadspolitiskt mål

Det finns en mängd indikatorer på att det svenska systemet för bostadsförsörjning idag inte fungerar och utredningen tar på ett förtjänst fullt sett ett brett grepp om dessa. Ett grundläggande och återkommande budskap i utredningens analys är att det offentliga och inte minst staten måste göra mer för att förbättra förutsättningarna för en socialt hållbar bostadsförsörjning. Staten kan ”göra mer” på olika sätt och utan att ta ställning i sak frågar vi oss om inte utredningens konkreta förslag bejakar

ökade selektiva inslag i bostadspolitiken på ett sätt som förändrar den mer än vad den föreslagna målformuleringen ger sken av. Vi utvecklar resonemanget nedan.

Styrningen av bostadspolitiken måste bli tydligare, menar utredaren. Ett förslag till en ny samlad lag om bostadsförsörjning presenteras och ett nytt gemensamt mål för stat och kommun föreslås:

...att skapa förutsättningar för alla att leva i goda bostäder. Arbetet med bostadsförsörjningen ska särskilt främja jämlika uppväxtvillkor samt motverka boendesegregation och hemlöshet. Bostadsmarknaden ska fungera inkluderande och möta hushållens efterfrågan och behov (vår kursiv.)

Det finns goda skäl att inkludera en målformulering som denna i en lag om bostadsförsörjning. En sådan placering ger de övergripande bostadspolitiska målen en starkare institutionalisering än om de – som varit vanligt under de senaste decennierna – bara nämns i de årliga budgetpropositionerna, där de inte heller brukar motiveras eller diskuteras. Den föreslagna formuleringen är dessutom tydligare än de som använts under senare tid, och som givit upphov till disparata tolkningar i debatten.

Det förefaller också lämpligt och tidsenligt att ersätta nuvarande bostadsförsörjningslag, som vänder sig till kommunerna, med en lag som vänder sig till både stat och kommun. Bostadsförsörjningslagen kom ursprungligen till för att principiellt markera kommunernas rätt och skyldighet att engagera sig i lokala bostadsfrågor, något som inte är ifrågasatt i dag.

I likhet med en rad tidigare målformuleringar i svensk bostadspolitik finns i det nya förslaget en intressant syn på relationen mellan politik (stat) och marknad (se t ex Bengtsson & Grander 2022, kommande). I svensk bostadspolitik har bostaden under lång tid på detta vis samtidigt framställts som, å ena sidan, en ”omistlig social rättighet” som ska säkerställa medborgarnas behov, och å den andra som en marknadsvara där priset bestäms av utbud och efterfrågan och skillnader i preferenser för olika typer av boende bör få slå igenom i olikheter i pris. Bostadspolitiken är och har i så måtto varit en utmaning för den som vill beskriva den i renodlade idealtyper, och debattens slagord – å ena sidan om nyliberal marknadsanpassning; å andra sidan om byråkratisk

överreglering – framstår understundom som oinitierade och därmed ofruktbara för en produktiv debatt.

I förslaget till nytt mål lyfter förvisso utredaren särskilt fram boendesegregation och hemlöshet men det grundläggande målet tycks vara ungefär detsamma: en gemensam bostadsmarknad som möter alla hushålls behov och efterfrågan. I linje med en lång och partiöverskridande tradition (Bengtsson 1995; Bengtsson & Grander 2022, kommande) avses bostadspolitiken utifrån en sådan logik fungera som ett *korrektiv* till marknaden och marknadsmekanismerna på ett sätt så att – i princip – alla samhällsgrupper ska kunna möta ett utbud som svarar mot en efterfrågan. Politiken har syftat till att skapa en för alla gemensam – eller om man så vill integrerad – marknad.

En implikation av denna grundläggande policyteori är att någon generell *legal* rätt till bostad för alla inte kan sägas existera i Sverige. Enligt den dominerande politiska normen bör bostäder fördelas genom frivilliga avtal på marknaden, inte genom offentlig tilldelning via lagar och rättsliga beslut. Också svagare grupper på bostadsmarknaden ses utifrån detta perspektiv i grund och botten som kapabla att agera i sitt eget intresse på en bostadsmarknad i balans. I någon mån har den av staten korrigerade marknaden setts som en integrerande och inte segregande mekanism.

I ljuset av denna tradition i svensk bostadspolitik kan den nya betoningen av ”segregation” och ”hemlöshet” i utredningens målformulering förstås som utpekade ”marknadsmisslyckanden” på denna gemensamma bostadsmarknad som statens korrektiv särskilt bör beakta.

Denna grundläggande idé om hur bostadspolitiken är tänkt att verka utesluter inte att riktade insatser mot särskilda grupper, som bostadsbidrag och kommunal bostadstilldelning, och utredaren framhåller också helt riktigt att sådana selektiva inslag alltid varit en integrerad del av den generella svenska bostadspolitiken. Däremot har en mer genomgripande selektiv politik i form av ett offentligt system för behovsprövad ”social housing” i svensk debatt länge setts som oförenlig med bostadspolitikens grundläggande idé och ambitioner. En subsektor med behovsprövad tilldelning av socialbostäder skulle på ett grundläggande och principiellt vis bryta med målet om en universell och gemensam bostadsmarknad för alla.

Om det ska betraktas som en del av bostadspolitiken är socialtjänstens viktiga bostadssociala arbete med vad som

brukar beskrivas som en sekundär bostadsmarknad en intressant anomali. Lite drastiskt kan man kanske tala om ett slags kommunalt införande av ”social housing” *bottom-up*. I takt med de generella statliga korrektivens minskade förmåga att korrigera marknaden tycks lokala sociala myndigheter tvingats implementera en praktik som, å ena sidan, har uppenbar bostadspolitisk betydelse men, å andra sidan, motverkar den statliga politikens mål om en bostadsmarknad för alla.

I detta ljus får utredningens lite administrativa betoning av samordning och samverkan mellan stat och kommun politiskt och principiellt intressanta implikationer. Förvisso kan det tyckas självklart att svensk bostadspolitik idag lider av en besvärande diskrepans mellan centrala bostadspolitiska normer och lokal implementering – inte minst genom socialtjänsten – av den sekundära bostadsmarknaden. Man kan emellertid fråga sig om inte utredarens förslag om mer direkt tilldelning av bostäder till särskilt behövande samt att bostadsförmedlingarna genom s.k. reservationer ska ges ökade möjlighet att behovspröva tilldelningen utgör (embryo till) en mer grundläggande förändring av svensk bostadspolitik än vad förslaget till målformulering, och dess förankring i en lång bostadspolitisk tradition, ger sken av.¹

Vi tar här inte ställning till utredningens förslag i sak. Kanske är det så att den svenska bostadspolitikens grundläggande verksamhetslogik och policyteori idag har spelat ut sin roll och helt nya normer och idéer behövs. Däremot menar vi att detta rimligen kräver en mer grundläggande diskussion och omprövning än utredningen tycks göra gällande. Även om en generell marknadskorrigerande politik kräver och alltid har krävt selektiva inslag menar vi att det inte är självklart att utredningens förslag till målformulering tillräckligt återspeglar den starkare betoningen av selektiva insatser och det utökade tilldelande uppdrag man föreslår kommunerna.

¹ Utredningens betoning av bostadsförsörjningens ”tvärsektoriella” karaktär till trots, till syvende och sist blir det en viktig fråga vad vi ska förstå som ”bostadspolitik” och hur gränsdragningen mellan socialpolitikens och bostadspolitikens domäner ska göras. Att det mesta i den offentliga politiken på ett eller annat sätt hänger ihop med varandra är i sig egentligen ganska elementärt. Men det hindrar inte att riksdag och regering måste skilja utgiftsområden, sektorer och mål från varandra. Detta är en viktig dimension av den offentliga politikens ”institutionella design”. Så länge den selektiva sekundära bostadsmarknaden ses som socialpolitik kan, om man finner så lämpligt, bostadspolitiken fortsätta att verka utifrån sin mer generellt marknadskorrigerande logik. Denna fråga om hur politikområden och sektorer formuleras och avgränsas till varandra skulle för övrigt behöva belysas med mer forskning.

När det handlar om formuleringar som föreslås bli riksdagens demokratiskt institutionaliserade mål är detta förstås mer än en ”akademisk fråga”.

Synen på flyttkedjor och nybyggnationens omfördelningseffekter

I utredningens resonemang om utmaningar för bostadsförsörjningen noteras att bostadsutbud är en viktig del av socialt hållbar bostadsförsörjning, men att det ”inte är tillräckligt att fokusera på kvantitet”.

Detta är överlag en väl avvägd slutsats. Utredningens syn på s.k. flyttkedjor och oro över att det finns en omotiverad tilltro till flyttkedjor när det gäller att genom bostadsutbud lösa situationen även för resurssvaga hushåll (bl.a. s. 80 och s. 587) tarvar emellertid en kommentar. Flera internationellt framstående bostadsforskare har kommit fram till att effekterna av flyttkedjor är starka: När bostadsstocken inte räcker för befolkningen tenderar resurssvaga hushåll att drabbas hårdare än andra grupper och nybyggnation tenderar därför att gynna även resurssvaga hushåll genom flyttkedjor (se exempelvis översikterna av Glaeser & Gyourko 2018; Been m.fl. 2018), antingen genom att flyttkedjor initierade av nybyggnation direkt gynnar låginkomsthushåll (Mast 2021) eller att nya bostäder över tid slits och därmed blir billigare och tillgängliga för låginkomsthushåll (Rosenthal 2014).

Också pågående empirisk forskning med svenska data tyder på att flyttkedjeeffekter är starka i Sverige. Preliminära resultat av forskning på hela befolkningen mellan 1990-2017 visar att den fjärdedel hushåll med lägst inkomst genom flyttkedjor proportionellt får ta del av både nyare boende och mer bostadsyta när det byggs nytt (Kindström & Liang 2022).

Mot denna bakgrund menar vi att denna för utredarens rekommendationer så centrala slutsats framstår som förhastad. Åtminstone en relativt stor grupp hushåll i det lägre inkomstskiktet tycks kunna gagnas av flyttkedjeeffekter. Gällande de allra svagaste grupperna på bostadsmarknaden så delar vi dock rapportens bedömning att andra åtgärder än nybyggnation förmodligen är av större vikt.

I utredningen hävdas också att ”utbudet på bostadsmarknaden har visat sig inte kunna matcha hushållens bostadsbehov” (bl.a. s. 21). Detta är korrekt. Utifrån aktuell forskning är den rimliga

slutsatsen däremot att detta beror på att det har *byggts för lite* snarare än att nybyggnation generellt sett har svaga gynnsamma effekter. Vi menar att också detta torde ha implikationer för valet av bostadspolitiska åtgärder.

Utredningen föreslår att ”staten bör kliva fram mera” och ”förändra spelreglerna på bostadsmarknaden”. Samtidigt konstaterar vissa delar av utredningen att problemen och behovet av nya bostäder huvudsakligen gäller större städer. Mot denna bakgrund kan man överväga om inte mer regionsspecifika mål bör beaktas mer när reformer utformas, vilket i sig inte utesluter eller motsäger att staten bör kliva fram mer.

Den kommunala markpolitikens strategiska betydelse för bostadsförsörjningen

Som diskuterats ovan har den statliga svenska bostadspolitiken traditionellt varit generell. Dualistiska lösningar med en särskild socialt orienterad subsektor har avvisats som oförenlig med bostadspolitikens grundläggande verksamhetslogik. Istället har kommunernas styrmedel och verktyg i huvudsak varit generella i form av planmonopol, ägardirektiv till allmännyttan, markpolitik etc.

Utredningen betonar särskilt kommunens markinnehav som ett särskild kraftfullt ”verktyg” för bostadsförsörjningen: “Vid försäljning av mark kan kommunen styra vad som byggs, med fler faktorer än de som är tillgängliga genom planinstrumentet”, och med dessa verktyg kan kommuner ”främja utvecklingen av prisrimliga bostäder, styra förmedlingen eller motverka socioekonomisk boendesegregation”. Markinnehav ger muskler och markpolitik ger strategier. Samtidigt bedömer utredningen ”att nu gällande reglering av markanvisningar och kommunernas planmonopol ger förutsättningar för detta”.

I ljuset av denna slutsats frågar man sig varför markpolitik inte används mer och mer strategiskt i landets kommuner. Varför har, trots dessa verktyg, så lite socialt hållbara bostäder till rimliga priser byggts, och varför har beståndet av hyresbostäder under de senaste 30 åren minskat? I syfte att fördjupa analysen formuleras nedan några relaterade utmaningar som utredningen inte diskuterar på ett tillfredsställande sätt.

För det första är kommunernas markpolitik, som utredningen antyder (s. 385), idag en del av problemet. Det finns i princip

obegränsad tillgång på byggbar mark i Sveriges städer, men lite frigörs för nybyggnation. I själva verket finns det för kommunerna starka incitament att ta ut så mycket värde ur sin mark som möjligt – vilket ofta går ut på att frigöra den bitvis och i mindre partier för att håller markpriserna uppe. Även om problemet är erkänt saknas lösningar i stort sett.

För det andra tycks kommunerna strukturellt avskräckta från att bygga billiga bostäder för ekonomiskt svaga grupper. Detta är ett problem som sträcker sig decennier tillbaka i tiden². Ronny Svensson noterade för nästan ett halvt sekel sedan att "... alla kommuner är i princip i krig med varandra och försöker få så många arbetstillfällen som möjligt" (Svensson 1975, s. 66). Att bygga för ekonomiskt utsatta grupper bidrar inte till detta eller till kommunernas konkurrenskraft.

I ljuset av detta perspektiv borde incitamentsstrukturen för kommunerna förändras, förmodligen med någon form av statlig finansiering. Men på denna punkt har utredningen inga bidrag utan undviker i stort sett helt att betona frågan. Om målen för en verkligt socialt hållbar bostadsförsörjning ska tas på allvar förefaller det åtminstone rimligt att de samhällsekonomiska intäkterna och kostnaderna av olika former av statliga subventioner, antingen i form av förmånliga finansieringsvillkor och grundkapital eller billigare mark (eller båda), utreds ordentligt.

För det tredje noteras flera gånger i betänkandet att kommunerna måste agera på marknadsmässiga villkor på grund av EU:s statsstödsregler. Också här finns utrymme för ytterligare analys. Om kommunerna och staten ställer stora markområden till förfogande skulle detta pressa priserna. Detta skulle dock behöva göras på ett sådant sätt att det motverkar markspekulation bland privata byggherrar och byggföretag. För det andra, om kommunerna skulle bygga fler bostäder riktade mot *särskilt utsatta hushåll* kan mark säljas under marknadspriset eftersom tillhandahållandet av bostäder då skulle kunna definieras som en tjänst av allmänt ekonomiskt intresse (SGEI). De flesta länder i Europa, inklusive Österrike, Nederländerna, Tyskland och Danmark gör detta idag. Vid inträdet i EU valde emellertid Sverige att inte definiera bostadsförsörjning som en sådan tjänst eftersom det skulle innebära selektiva inslag som inte ansågs ligga i linje med Sveriges mer universalistiska bostadspolitik. Skulle denna

² Den största skillnaden mellan nu och då är subventionerna som fanns för över 30 år sedan – men dessa stimulerade utbud i områden med låg efterfrågan och fungerade generellt sett dåligt.

grundläggande svenska bostadspolitiska idé nu omprövas kan också Sverige omdefiniera bostadsförsörjningen och kommunernas försäljning av mark ligga under marknadspriset. (I Västeuropa, inklusive Storbritannien, är det bara i Sverige och Irland där man inte subventionerar försäljning av mark för sociala/allmännyttiga bostäder.)

I detta sammanhang vill vi påminna om slutsatserna i en tidigare statlig utrednings (SOU 2020:75): ”Om kommunen vill påverka hyresnivåerna så är det bästa alternativet att man själv tar initiativ till och fortsatt äger en stor del av bostäderna i fråga. Det är också precis det som kommunerna tidigare har gjort genom allmännyttan”.

För det fjärde noterar vi utredningens starka tilltro till tekniska lösningar, effektivitetsvinster, produktivt samarbete mellan olika aktörer och att använda befintliga verktyg för bostadsförsörjning bättre. Detta är förstås viktiga frågor. Men risken är man med ett sådant fokus ignorerar mer grundläggande problem på makronivån. Bostäder är inte bara svåröverkomliga därför att det inte har byggts tillräckligt mycket under de senaste 30 åren – utbudet är inte hela svaret på frågan. De är dyra på grund av stigande markvärden som i sin tur är relaterade till bolånefinansieringens struktur och reglering (Blackwell & Kohl 2018). Knoll, Schularik & Steger 2017 har funnit att cirka 80 procent av ökningen av reala huspriser i avancerade ekonomier under andra hälften av 1900-talet kan förklaras av högre markvärden (Knoll, Schularik & Steger, 2017, s. 349). Detta påverkar det som redan har byggts (dvs. den stora majoriteten av bostadsbeståndet) men också vad som ska byggas. Den snabbast växande komponenten av produktionspriserna för nybyggnation under de senaste 30 åren har varit mark, inte arbetskraft eller materialkostnader.

Utredningen identifierar kärnproblemet att den ekonomiska ojämlikheten ökar, fastighetspriserna stiger och klyftan mellan insiders och outsiders på bostadsmarknaden växer. Detta är en oundviklig slutsats, och en som har gjorts i många SOU, men dessa problem kan inte åtgärdas grundligt utan att markvärdena dämpas rejält. En markvärdesskatt, som beskattar marken utöver fastighetsskatten, skulle möjligtvis förbättra utbudet och avskräcka aktörer (både kommunala och privata) från att hamstra byggbar mark.

Idéburna aktörer i bostadssektorns betydelse och begreppet ”allmännytta”

I utredningen behandlas särskilt vad utredarna väljer att benämna idéburna bostadsaktörer (kap 10). Bland annat lyfter man fram vad man ser som bristen på begrepp kring icke-spekulativa fastighetsägare. Ur ett historiskt perspektiv är det en tveksam slutsats. Begreppet allmännyttiga bostäder betecknade fram till efterkrigstiden olika former av icke-spekulativa aktörer, framför allt filantropiska, kooperativa och kommunalt ägda organisationer. De organisationer som utredningen här syftar på har därför tidigare betecknats som allmännyttiga och Stiftelsen Arbetarebostadsfonden är faktiskt medlem i paraplyorganisationen Sveriges Allmännytta. Under efterkrigstiden definierades begreppet allmännytta till att gälla kommunala bostadsbolag, vilket inte minst hade med låneregler att göra (Jacobsson 2000, Ramberg 2000).

Det är möjligt att ”idéburen aktör” är ett begrepp som bättre passar dagens situation, efter de kommunala allmännyttiga bostadsbolagens förändrade roll i och med allbo-lagen. Men med den historiska översikt och de begreppsdiskussioner som ändå förekommer i utredningen är det märkligt att begreppet ”allmännytta” inte diskuteras. Inte minst finns det skäl att diskutera vilka åtgärder som skulle behövas för att den kommunala allmännyttan tillsammans med övrig allmännyttig eller idéburen verksamhet åter skulle kunna samlas i en gemensam icke-spekulativ sektor med en bostadssocial roll.

Överlag finns det i texten väldigt lite av kritisk diskussion kring de så kallade idéburna bostadsaktörernas möjligheter. Som påpekas i utredningen har det historiskt funnits en stor flora av olika icke-spekulativa aktörer, och kanske framför allt bostadskooperation och egna hem sågs under det tidiga 1900-talet som viktiga bostadssociala verktyg. Problemet var dock att de organisationer som bildades och fick ett ganska stort genomslag visserligen förmådde förbättra bostadssituationen för många, men inte för de allra mest utsatta grupperna (Rolf 2020). Detta var också anledningen till att den kommunala allmännyttan fick den framträdande roll som den kom att ha. Utifrån det perspektivet och utifrån utredningens direktiv är det märkligt att i sammanhanget inte diskutera fördelar och nackdelar med att återigen göra den kommunala allmännyttan icke-spekulativ.

Förslaget om att tillsätta en parlamentariskt sammansatt utredning

Det svenska systemet för bostadsförsörjning fungerar dåligt. Om detta råder knappast oenighet. Trots betydande oenighet om en del uppmärksammade reformförslag finns det en del som tyder på att enigheten är större kring andra. Ett problem för reformeringen av svensk bostadspolitik är emellertid att få åtgärder och åtgärdsförslag kan betraktas som isolerade interventioner. Svensk bostadspolitik är snarare som plockepinn. Petar man i ett hörn av systemet så får det med stor sannolikhet konsekvenser i andra. Frågan är inte bara sakpolitiskt utan också institutionellt och styrmedelsmässigt komplex.

En parlamentariskt sammansatt kommitté är mot denna bakgrund nödvändig men inte tillräcklig. På ett område som bostadspolitiken är det rimligen centralt för reformeringskapaciteten att bostadsmarknadens olika parter kommer till tals och ges möjlighet att inte bara redogöra för förväntade konsekvenser på olika verksamheter av framlagda åtgärdsförslag utan också, i linje med svensk bostadspolitisk tradition, ges möjlighet att själva och tillsammans utarbeta policyförslag.

Referenser

Bengtsson, B. (1995). *Bostaden: Välfärdsstatens marknadsvara*. Uppsala: Acta Universitatis Upsaliensis).

Bengtsson, B. & Grander, M. (2022 kommande). *Bostadsfrågan som politik och intressekamp* (preliminär titel). Malmö: Egalité.

Blackwell, T., & Kohl, S. (2018). The origins of national housing finance systems: a comparative investigation into historical variations in mortgage finance regimes. *Review of International Political Economy*, 25(1), 49-74.

Glaeser, E., & Gyourko, J. (2018). The economic implications of housing supply. *Journal of Economic Perspectives*, 32(1), 3-30.

Jacobsson, Eva. *Till eget gagn – till andras nytta. En komparativ studie av allmännyttigt byggande i Stockholm fram till år 1940*, disputationssupplaga. Stockholm 2000.

Knoll, K., Schularick, M., & Steger, T. (2017). No price like home: Global house prices, 1870-2012. *American Economic Review*, 107(2), 331-53.

Liang, C. & Kindström, G. (2022) Housing supply and housing inequality: On trickle-down effects of new homes. Manuskript. <https://urbanlab.ibf.uu.se/research-projects/housing-supply-and-housing-inequality/>

Mast, E. (2021). JUE Insight: The effect of new market-rate housing construction on the low-income housing market. *Journal of Urban Economics*, 103383. Ramberg, Klas. *Allmännyttan, Välfärdsbygge 1850–2000*. Byggförlaget, Stockholm 2000.

Rolf, H.. *En fackförening för hemmen: Kollektiv mobilisering, hyresgästorganisering och maktkamp på hyresmarknaden i Stockholm och Göteborg 1875-1942*. Ersta Sköndal Bräcke högskola, Stockholm 2020.

Rosenthal, S. S. (2014). Are private markets and filtering a viable source of low-income housing? estimates from a "repeat income" model. *American Economic Review*, 104(2), 687-706.

Svensson, R. (1975). Analys av prisutvecklingen på bostadsmark i västkustregionen: markprisbestämmande faktorer i ett 60-tal västsvenska kommuner.

Beredning

Yttrandet har utarbetats av professor Bo Bengtsson, fil dr. Tim Blackwell, professor Irene Molina, fil dr. Hannes Rolf, docent Che-Yuan Liang, samt prefekt Nils Hertting som beslutat i ärendet.

Uppsala 2022-08-22

Nils Hertting
Prefekt